

Definicja rynku

7. Jeżeli objęty patentem produkt leczniczy może zostać zastąpiony, z terapeutycznego punktu widzenia, szeregiem innych produktów leczniczych z danej klasy, a domniemanym naruszeniem dla celów art. 102 jest postępowanie uprawnionego z patentu, który skutecznie wyklucza z rynku generyczne wersje tego produktu leczniczego, to czy takie produkty generyczne należy brać pod uwagę przy określaniu właściwego rynku produktowego, mimo iż nie będzie możliwe zgodne z prawem wprowadzenie ich na rynek do czasu wygaśnięcia patentu, jeżeli (czego nie można z pewnością stwierdzić) patent jest ważny, a takie produkty generyczne naruszają ów patent.

Nadużycie

8. Jeżeli w okolicznościach określonych w powyższych pytaniach od trzeciego do piątego uprawniony z patentu ma pozycję dominującą, to czy jego postępowanie w zakresie zawarcia tego rodzaju porozumienia stanowi nadużycie w rozumieniu art. 102?
9. Czy odpowiedź na pytanie ósme ulega zmianie, jeżeli uprawniony z patentu zawiera tego rodzaju porozumienie nie w ramach ugody w kontekście faktycznego postępowania sądowego, ale w celu uniknięcia postępowania sądowego?
10. Czy odpowiedź na pytania ósme lub dziewiąte ulega zmianie, jeżeli:
- a) uprawniony z patentu realizuje strategię polegającą na zawarciu kilku takich porozumień w celu wykluczenia ryzyka nieograniczonego wprowadzenia do obrotu produktów generycznych oraz
 - b) konsekwencją pierwszego z takich porozumień jest to, iż ze względu na charakter krajowego systemu refundowania aptekom przez organy odpowiedzialne za zdrowie publiczne kosztów zakupu produktów leczniczych wysokość refundacji przedmiotowego produktu leczniczego zostaje obniżona, co skutkuje znaczną oszczędnością po stronie organów odpowiedzialnych za zdrowie publiczne (choć jest to oszczędność znacznie niższa od oszczędności, jaka miałaby miejsce w sytuacji wprowadzenia do obrotu niezależnego produktu generycznego w następstwie pomysłu dla przedsiębiorstwa wytwarzającego produkty generyczne rozstrzygnięcia w postępowaniu sądowym dotyczącym patentu); oraz
 - c) oszczędność ta nie była zamiarem stron przy zawieraniu któregośkolwiek z porozumień?

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 marca 2018 r. w sprawie T-624/16,
Gollnisch / Parlament, wniesione w dniu 7 maja 2018 r. przez Bruna Gollnisch**

(Sprawa C-330/18 P)

(2018/C 240/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bruno Gollnisch (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

Żądania skierowane przeciwko zaskarżonemu wyrokowi:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie T-624/16;
- wydanie orzeczenia w podniesionych kwestiach zgodnie z orzecznictwem;
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;

- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 12 500 EUR tytułem kosztów postępowania poniesionych w postępowaniu odwoławczym;
- obciążenie Parlamentu kosztami.

Na wypadek dopuszczenia odwołania wnoszący je przedstawia następujące żądania:

- rozstrzygnięcie sporu co do istoty sprawy, w razie gdyby Trybunał uznał, że jest wystarczająco poinformowany;
- stwierdzenie nieważności: decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 1 lipca 2016 r., doręczenia i środków wykonawczych zawartych w piśmie dyrektora generalnego ds. finansów z dnia 6 lipca 2016 r. oraz noty obciążeniowej nr 2016-914 z dnia 5 lipca 2016 r.;
- uwzględnienie żądań skarżącego przedstawionych w pierwszej instancji;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 20 000 € tytułem zadośćuczynienia;
- obciążenie Parlamentu wszystkimi kosztami postępowania.

Żądania wysunięte tytułem ewentualnym:

- postanowienie o zawieszeniu postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego we Francji;
- zarządzenie, że wykonanie decyzji sekretarza generalnego zostanie w międzyczasie zawieszona, a kwoty odliczone w tym zakresie zostaną zwrócone w całości skarżącemu.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości sekretarza generalnego i naruszenia art. 25 ust. 3 regulaminu Parlamentu

Zaskarżony wyrok przyznaje sekretarzowi generalnemu kompetencje decyzyjne uprawniające go do samodzielnego zatwierdzenia istnienia nienależnej zapłaty, podczas gdy zgodnie z przepisami i wcześniejszym orzecznictwem ma on jedynie kompetencje w zakresie instruowania, proponowania i wykonywania.

2. Zarzut drugi dotyczący nieprzestrzegania zasad *una via electa* oraz „le pénal tient le civil en état” (postępowanie cywilne musi zostać zawieszona w oczekiwaniu na zakończenie postępowania karnego).

W zaskarżonym wyroku niesłusznie stwierdzono, że przywoływana zasada jest zasadą prawa krajowego, a nie europejskiego, i że przedmiotowa sprawa nie powoduje żadnego aspektu karnego.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony

W drodze zaskarżonego wyroku: 1) nie przywrócono skarżącemu prawa podstawowego do bycia wysłuchanym, podczas gdy był go pozbawiony w toku całego postępowania; 2) zatwierdzono opis zwykłych podejrzeń ze strony administracji Parlamentu, podczas gdy chodziło o bezpodstawne zarzuty przeciwko skarżącemu w toku omawianego postępowania a zmienny i nieprecyzyjny charakter tych zarzutów był przeszkodą w przedstawieniu użytecznej obrony; 3) nie uwzględniono konsekwencji milczenia administracji na korespondencję skarżącego, w której zadawał pytania na temat dokładnego charakteru dowodów pracy jego asystenta, których od niego oczekiwano.

4. Zarzut czwarty dotyczący dyskryminującego traktowania oraz *fumus persecutionis*, a także nieprawidłowej zmiany ciężaru dowodu

W zaskarżonym wyroku nie zakwalifikowano jako takie poszlak dyskryminującego traktowania lub *fumus persecutionis* i wykluczono możliwość analogicznego zastosowania orzecznictwa przywołanego przez skarżącego do przypadków dyskryminacji politycznej.

5. Zarzut piąty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia oraz naruszenia art. 41 karty praw podstawowych

W zaskarżonym wyroku niesłusznie orzeczono, że dokumenty przejściowe w postępowaniu o odzyskanie nienależnych płatności nie miały wartości prawnej w odniesieniu do ważności tego postępowania, a tym samym do aktu końcowego. W zaskarżonym wyroku nie wyciągnięto zatem żadnych konsekwencji z tego, że zarówno zmiany uzasadnienia, jak i milczenie administracji w kontekście próśb skarżącego o uściślenie nie pozwoliły mu dowiedzieć się, w jaki sposób miał wykazać brak wykroczenia.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań

W zaskarżonym wyroku uznano, że potrzeba zachowania przez posła dowodów pracy jego asystentów nie ma mocy wstecznej ani wiążącej.

7. Zarzut siódmy dotyczący niewłaściwej kwalifikacji dowodów, przeinaczenia faktów i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia

W zaskarżonym wyroku jednostronnie, a posteriori, bez podstawy prawnej i bez spójności, opracowano teorię uznanych i dopuszczalnych sposobów przedstawienia pracy asystenta, arbitralnie odrzucono te przedstawione przez skarżącego i zarzucono mu, że nie przedstawił nowych dowodów w toku postępowania.

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

W zaskarżonym wyroku stwierdzono z jednej strony, że przepisy wykonawcze nie pozostawiają sekretarzowi generalnemu żadnego zakresu uznania przy podejmowaniu decyzji, a z drugiej strony, że skarżący nie przedstawił żadnej wystarczającej argumentacji w odniesieniu do przepisów wykonawczych lub przepisów, na których są oparte.
